

– Моята шапка плаща вместо мен. Трябва само да я завъртя веднъж и всичко е наред.

– Не може да бъде – разкрещели се разбойниците. – Да отидем в друга кръчма и да проверим!

Така отишли във втората кръчма.

– Кръчмарю, днес е моят ден, донеси ядене и пиене! От най-хубавото! – извикал той веднага, щом пристъпили прага.

Начаса масата се отрупала с най-отбрани ястия и вина. После пак – щом кръчмарят дал знак, че парите са свършили, циганинът завъртял шапката и вкупом всички излезли и отишли в трета кръчма. Но и там магията се повторила, при което разбойниците сграбчили бедния Манго и се развикали:

– Тази шапка трябва да бъде наша! Главата или шапката, човече, трябва да ни дадеш едно от двете, помисли си.

– Да ви я дам? Шапката си?! Но това е единственото нещо, което моят баща ми остави. Тя струва по-скъпо от всички вас, барабар с конете ви.

Разбойниците събрали всичките си пари, дали ги на циганина и без да го питат повече, грабнали шапката му. А той хукнал с все сили и право у дома.

Разбойниците пък веднага влезли в следващата кръчма и си поръчали от най-скъпите вкуснотии. Хапнали, пийнали, завъртели шапката и станали да си вървят.

– А кой ще плаща? – викнал кръчмарят.

Главатарят на разбойниците взел шапката и пак я завъртял.

– Е, платено ли е всичко? – самодоволно запитал той.